

Identita organická

O identitě se mluví v různých významech a souvislostech, které je třeba od sebe náležitě odlišovat. O osobní identitě se třeba mluví v morálním smyslu jako o osobní integritě; v matematice je identita (totožnost), třeba když obě dvě strany rovnice jsou si ‚rovné‘ a označuje se známým ‚rovná se‘. A občanský průkaz je dokladem totožnosti, tj. má smysl, aby dotčený nebyl zaměnitelný s kýmkoli jiným. Naším momentálním problémem je zjistit, nakolik má smysl mluvit o identitě na atomární a subatomární úrovni. Podle Crease a Goldhabera nelze mluvit o identitě u kvant - a kvantum je míněno jako nejmenší ‚kousek‘ energie; může to být třeba foton, ale také elektron (a snad subjaderné částice, aspoň některé). Tážu se: proč by neměl být elektron identický, proč by neměl mít identitu? V jednom smyslu to asi lze vidět v tom, že není schopen se vztáhnout sám k sobě. A proč toho není schopen? Navrhl bych toto řešení: vztah k sobě (vztáhnutí k sobě) je akt, výkon, kterého je schopen jen ‚subjekt‘. Proč nemá a nemůže elektron mít subjekt, případně proč se sám nemůže stát subjektem? Proč nemůže sám nic vykonávat, dělat, podnikat? Můžeme v tom případě o elektronu vůbec mluvit jako o „jsoucím“ čili „jsoucnu“? Je to vůbec ještě něco skutečného? Je to skutečnost? Není to spíše „nic“, ale ve zvláštním významu, že je to nic, z kterého něco vzniká, které je zdrojem, počátkem „něčeho“? Není elektron (nebo foton či kvantum) něčím na rozhraní ‚ničeho‘ a jsočnosti? Není přechodem z „ničeho“ do „něčeho“? Není tady někde významná vazba na to, čemu si astrofyzici říkat ‚velký třesk‘? Není tento ‚velký třesk‘ jenom obrovitým hromadným přechodem spousty zaměnitelných (a tedy nepočítatelných) kvant do ‚kvant s identitou‘?

(Písek, 190405-1.)